

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. X. Agit de alijs gratiarum generibus, quas animæ Deus longè alio
modo præstat, & de fructu qui inde consequitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

rū valdē Deum amantium propria; earum inquam, quæ vellent videret Dominus, non stipendii & mercedis causa se illi seruire (atque ideo etiam numquam ipsis in animum venit, se ob vllum opus gloriā donandas, quo sese per hanc magis ad ei seruendum exstimulent:) sed tantum vt amoris morem gerant & satisfaciant, cuius natura & proprium est, semper diuersimodē ac multifariam operari. Mille si quidem posset, animæ modos & rationes adinuenire vellet, ad se in ipsum annihilandam, & si quidem opus sit, ad maiorem Dei gloriam, vt semper ipsa annihilata maneat, quam libentissimē certē ad hoc sese offeret. Sit autem ipse in perpetuum laudatus, Amen; quod, sese ad cum tam miseris ac miserabilibus creaturis agendum dimittens, magnitudinem suam manifestare velit.

CAPVT. X.

LOQUITVR DE ALIIS GRATIARVM GENERIBVS, QUAS

*anima Deus longē alio quā supradictis modo, prestat,
deque insigni qui inde consequitur fructu.*

M Vltis varijsque modis se Dominus animæ per apparitiones has communicat; modo quidem, quando in afflictione & tristitia posita est; aliās, quando magna aliqua molestia aut tribulatio ei imminet; aliās denique vt Maiestas illius cum ipsa delicietur ac recreetur, vel ipsam etiam recreet. Non est autem necesse carissimæ, me singula hæc magis in particulari declarare (cum hoc mihi propositum minimē sit) sed singulas, quæ hac in via sunt, differentias, quousque quidem eas ipsa cognoscam, vobis exponere; vt, cuiusmodi illæ sint, & quos post se relinquant effectus, ipsæ intelligatis; ne videlicet finistrē nobis persuadeamus, quamlibet imaginationem, visionem esse; ac ne, cum vere talis erit, scientes eam & possibilem esse, & dari posse, propterea turbemini, aut introrsum affligamini. multum quippe inde diabolus lucratur, ac iucundissimum ei spectaculum est, cum aliquam animam inquietam vider; cernit namque hanc inquietudinem miro impedimento ei esse, quo minus se totam in Deo amando ac laudando impendat. Alijs verò modis, multò sublimioribus, & minùs periculosis Maiestas ipsius se animæ communicat; quos diabolus (prout mihi quidem videtur, & ego credo) imitari non poterit; atque inde est, quòd valde difficulter exprimi queant, quoniam quid in primis occultum sunt; imaginariæ verò & facilius, & melius exponi possunt.

*Nō est quod
turbemur,
cū vera vi-
sio à Deo da-
tur.*

S.
Theresia

Opera

IN XII
lib.

*Suspensio
quomodo a
anima super-
ueniat.*

184

CASTELLVM ANIMAE S. MATRIS THERESIAE

Iraque, ubi Domino visum fuerit, animae iam in oratione agnitionem omniumque sensuum suorum bene compoti, derepente & inopinata suspensio quaedam superuenit, in qua insignia & diuina quaedam na Dominus ei manifestat, ita liquidè, vt in Deo ipso eadem sese putet: hæc quippe, non sunt sacratissima humanitatis vultus, esto, eam quid videre dicam; reuera tamen nihil videt: non enim imaginaria visio est, sed planè intellectualis; in qua euidenter non re datur, quomodo res vniuersæ in Deo videantur, & in se eas spectare tineat. Estque hoc ipsum cum primis vtile; licet enim in mentem pertranseat, menti tamen quam profundissime insculpum maximamque in ipsa confusionem causatur, liquidiusque accret quantam in Deum committamus iniuriam cum Deum peccata offendimus; quia in ipsomet (cum in ipso constituta simus) iudicium sum maximas has malitias committimus.

Similitudinem quandam hic adferre volo, qua quod dico intelligatis. Fingamus ergo cogitatione, Deum velut habitaculum palatium quoddam esse, tum magnitudine, tum decore & palatium ne excellens, in eoque mundum quantus quantus est, contineri. Peccator, quo nequitiam & peccatum suum admittit, ab hoc peccato recedere ac se subducere? Nequaquam certè. Sed in Deo ipso quas nos peccatores committimus abominaciones, turpitudines & nequitiae geruntur & fiunt.

Orem terribilem, & summa consideratione dignam, curare nobis quæ parum nouimus, & quæ nec hæc veritates possunt cognoscere, cum primis vtilem. Si enim eas intelligeremus, impossibile foret, nos in ausus tam stolidos & temerarios abire.

Non debemus ob iniurias indignari cum Christo: tamen intra se ipsam à nobis sustineat.

Ingentem Dei misericordiam & patientiam consideremus, quæ, quod nos non statim hoc in loco à terra dehiscente abscedat. proinde quam maximas possumus pro hoc gratias illi agere, & pudeat nos indignari & ægre ferre, si quid contra nos ab eo committatur aut dicatur. Est enim res totius mundi indignum, credere nos tantas intra seipsum à creaturis suis creatorem nostrum iniurias sustinere, & nos ob verbum aliquod in nos absentes, & non ex sinistra aliqua intentione prolatum indignari. O mentis humanam! quando tandem, carissimæ, magnam hanc Deum quæ in re imitabimur? Agedum igitur, nihil omnino nos facere possumus, quod iniurias æquanimiter sustinemus, sed omnia quam lenissimè perferamus, quin & eas inferentes cordialiter amemus, & amplectamur; cum Dominus hic, esto eum grauius & sæpius offendimus, numquam nos amare cessat; ac proinde mentis ardeat.

ratione vult, omnes vt ignoscant & dimittant, quæcumq; demum ipsis iniuriæ ac ræala inferuntur.

Dico autem vobis, carissimæ, tamen si visio hæc cito pertranscat, *Qui visio hæc celeriter fiat.* eam nihilominus singularem quandam Dei gratiam esse, quam animæ facit, si quidem ipsa inde commodum & vtilitatem elicere velit, eam vt plurimum & assiduo præsentem & præ oculis habendo. Fit ea etiam citò & celeriter, eoque modo, vt verbis explicari nequeat, vtique talem in seipso veritatem declarante, vt cunctas quæ in creaturis reperiuntur veritates, in obscurare & offuscare videatur, vt simul ad oculum liquidò ostendat, quòd ipse solus sit veritas, quæ mentiri ac fallere non potest. Atque hinc facile intelligitur id, quod Psalmista quodam in psalmo ait, *Psalm. 115.* Omnis homo mendax. quod certè nunq̃ ita apertè intelligeretur, quā tumlibet sapiùs audiretur, id veritatē esse, quæ nequit mentiri. Venit hic mihi in mentem eius, quòd Pilatus tam multa à Redemptore nostro Iesu in passione quæsiuit, postquam ipse ei dixisset, quod ipse esset Veritas; *Ioan. 18.* quamq; nos de summa hac veritate hic in terra parū intelligamus. Vellè hoc posse apertius & pluribus hic ostendere; sed ipsum verbis declarari nequit. Hinc ergo discamus; carissimæ, bonū fore, vt, quòd in aliqua saltē re Deo & sponte nostro cōformemur, hac in veritate semper ambulare procuremus. Non solū, vt ab omni mendacio abstineamus (video namque Deo laus, hisce in domibus magnam satis ab vnaquaque curam & studium adhiberi, ne quod cuiuscunque etiam rei gratia, mendacium loquatur) sed etiam, vt in veritate coram Deo & hominibus, quibuscumque demum modis poterimus, ambulemus; præsertim non cupiendo, vt meliores habeamur quā reuera sumus; in omnibus autem operibus nostris Deo dando quod suum est, nobis ipsis verò q̃ nostrum; veritatē deniq; omni ex re elicere satagendo: sitq; fiet, vt hunc qui quātus quantus est, nō nisi mendaciū & falsitas est, parui pendamus.

Quadam vice mecum ipsa considerabam, ecquid in causā esset, quod Dominus noster Iesus hanc virtutem humilitatis adeò diligeret, & ecce derepente mihi, nihil minus cogitanti, occurrit, id eo fieri, quod *Cur Deus humilitatē diligit.* Deus summa sit veritas; humilitatis autem sit in veritate ambulare: maxima quippe veritas est, nihil de nobis ipsis boni, sed esse nos non nisi miseriam & merum nihil, cogitare: Quisquis vero hoc non intelligit, ambulare eum in mendacio; qui autem melius cognosceret & intelligeret, summæ Veritati, eò quòd in ipsa ambulet & versetur, acceptiorem fore. Utinam vero carissimæ, hanc nobis Deus opt. max. gratiam faciat, numquam vt hanc nostri ipsarum cognitionem seponamus! Amen.

Ideo porro istiusmodi gratias Dominus animæ facit, quod ei, velut *Cur tales gratias animæ facias.* veræ sponæ, suæ, vt pote quæ firmiter proposuit voluntatem illius in o-

S.
Theresia

Opera

N. M.

mnibus facere, aliquam rerum in quibus eam ipsa facere debet, non magnum suorum notitiam dare velit. Neque vero est ut quoad hoc hic adferam: quin & ideo duo haec sum prosecuta, quod signem mihi utilitatem continere viderentur. Similibus enim non esse quod timeamus, sed Dominum laudemus, quod eas non concedat: diabolus enim, meo quidem iudicio (imò ne quidem propria imaginatio) parum hic accessus habent; itaque anima magnum suam satisfactione manet.

CAPVT XI

DE DESIDERIIS QVIBVSDAM DEO FRVENDI, QVAE
nimae ipse dat, adeò quidem intensis & impetuosius, ut etiam vita admittenda
periculum, ei creent, agit, nec non de fructu, qui post hanc De-
mini gratiam in ipsa renas-
cet.

AN vero omnes has gratias, quas sponsus animae iam prestare facit, putatis, ut sic columbulam vel papiliunculum (nolite enim putare, eius oblitam esse) contenta & quiescit, & locum iam sibi deligat, ut moriatur: minimè, imò verò multò inde fit inquietior, periculique labor. Tamen enim iam ad multos annos, hosce fauores receperit, semper hilominus gemebunda incedit & in lacrymas colliquefcens, nam post unumquemque eorum, maior illam grauiorque excipit afflictio & angustia. Cuius rei haec est causa; quòd enim Dei sui magnitudinem magis magisque indies cognoscat, adeoque se ab eo fruendo ablenire & separatam cernat; hinc eius videndi desiderium indies maius & intensius fit; nam crescit pariter & amor, quo nimirum magis intelligat ei innotescit, quam magnus hic Deus ac Dominus sit amari dignus. Et isthoc annorum spatio desiderium hoc ita paulatim per omnem modum crescit, ut tantum ei tormenti, atque mox dicam, causetur. Duo annos, ut ijs quae passa est persona illa, de qua iam supra sum locuta, forma dicam, cum sciam non esse, ut quis aliquem Deo terminum statuatur, quod is in momento animam ad altissimum eorum quae habemus, gradum perducere possit. Maiestas quippe eius potens & horre, quodcumque voluerit, & ad nostri causa plurima facienda desideratissimus ipse ac promptissimus.

Accidit ergo interdum hos angores, lacrymas ac suspiria, & angere illos, de quibus supra egimus, impetus (omnia quippe haec ab amore nostro, magno quodam cum sensu, promanasse videntur; verum truerla haec nihil sunt, respectu & comparatione eius de quo mactetabimus; videntur namque esse ad instar ignis, cuiusdam non ardenti

Cur anima
post multas
gratias ac-
cepas sit in-
quietior.

Desiderium
Deo fructu
quomodo &
vnde
in ea cres-
cat.